

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **Mgr. A. N.**, narozena „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhala, aby soud vyslovil, že výzva ze dne 27. 4. 2016, č. j. 1231612/16/2501-60561-505629, kterou žalovaný podle § 57 odst. 3 a podle § 93 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) vyzval Československou obchodní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

banku, a. s., k poskytnutí čísel všech běžných, podnikatelských, termínovaných, spořicíh či jiných účtů žalobkyně, které vede nebo vedla v letech 2012 až 2015, údajů o majitelích účtu č. „X“, údajů o stavech peněžních prostředků na zmíněném účtu a dalších účtech žalobkyně ke konkrétním datům, včetně pohybů na těchto účtech v letech 2012 až 2015, a údajů o úvěrech, vkladech a depozitech. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práva žalobkyně a uložil mu nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně popsala, že ji žalovaný dne 9. 3. 2016 vyzval k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2012, 2013 a 2014. V této výzvě žalovaný uvedl, že na adrese pobytu žalobkyně má sídlo Severočeská investorská společnost s. r. o. a podnikající fyzické osoby J. K. a H. K., a pokud tyto osoby platí žalobkyni nájem, nemůže žalobkyně uplatnit na řádku 47 daňového přiznání nezdanitelnou část základu daně – odečet úroků z úvěru v plné výši. Žalobkyně vysvětlila, že uvedené osoby mají na její adrese sídlo ještě z doby, kdy byl J. K. spoluvlastníkem dotčeného rodinného domu, žalobkyně o této skutečnosti do obdržení předmětné výzvy nevěděla, žádnou nájemní smlouvu s těmito osobami neuzavřela a tyto osoby jí nikdy neplatily nájemné. Žalovaný podle žalobkyně tuto argumentaci akceptoval, neboť v dodatečném platebním výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2012 uvedl, že za daný rok nezjistil používání předmětné nemovitosti k podnikatelské činnosti ani k pronájmu a nezjistil ani příjmy plynoucí žalobkyni od zmíněných osob, které měly formálně zapsaná sídla na její adrese. Žalobkyně měla za to, že žalovaný tím potvrdil, že výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla vydána neoprávněně.
3. Žalobkyně připustila, že žalovaný má oprávnění zjišťovat údaje podle § 57 odst. 3 daňového řádu, nicméně podmínkou je v § 58 odst. 1 téhož zákona uvedená potřeba pro správu daní, a proto je třeba zkoumat konkrétní důvod, pro který jsou údaje od poskytovatele bankovních služeb žádány a podle toho upravit rozsah výzvy. V situaci, kdy měl žalovaný pochybnosti jen o oprávněnosti údaje na řádku 47 daňového přiznání, byl podle žalobkyně nezákonný především důvod a rozsah údajů požadovaných ve výzvě ze dne 27. 4. 2016, neboť žalovaný byl oprávněn požadovat údaje jen v rozsahu nezbytném pro správu daní. Žalovaný předmětnou výzvu odůvodnil tím, že z předložených nájemních smluv zjistil bankovní účet, na který mělo být hrazeno nájemné. Žalobkyně podotkla, že žádná z nájemních smluv nebyla uzavřena se společností Severočeská investorská společnost s. r. o., ani s J. nebo H. K., a navíc nájemní smlouvy týkající se pronájmu v letech 2012 až 2014 byly žalovanému předloženy až dne 21. 6. 2016. Předmětná výzva ze dne 27. 4. 2016 tak byla podle žalobkyně vydána v době, kdy žalovaný neměl žádnou nájemní smlouvu z let 2012 až 2014, tudíž nevěděl, na jaký účet nájemci poukazují žalobkyni nájemné, a přesto od banky požadoval pohyby na bankovních účtech v těchto letech a jejich zůstatky k prvnímu a poslednímu dni každého uvedeného roku.
4. Podle žalobkyně žalovaný bezdůvodně zjišťoval její celkové majetkové poměry, a to pouze z důvodu, že je touto pravomocí nadán, neboť ani případné zjištění, že nájemné z nájemních smluv je poukazováno na určitý bankovní účet, nedává žalovanému pravomoc bez dalšího zjišťovat všechny běžné, podnikatelské, termínované, spořicí či jiné účty žalobkyně za roky 2012 až 2015, odchozí platby z jejích účtů nebo zůstatky na jejích účtech, natožpak údaje o jejích úvěrech, vkladech a depozitech. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že žalovaný vydal výzvu ze dne 27. 4. 2016 v rozporu se zákonem, čímž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zneužil svou pravomoc a zasáhl do jejích ústavně chráněných práv. Žalovaný tím podle žalobkyně porušil základní zásady správy daní uvedené v § 5 až § 9 daňového řádu, např. zásadu zákonnosti, zákazu zneužití pravomoci a správního uvážení. Dodala, že uplatňování základních zásad souvisí se zásadami dobré správy, tj. s takovým postupem správce daně, který je nejen v souladu se zákonem, ale zároveň mu nelze vytknout svévoli, účelovost, vyhýbavost, neefektivnost, liknavost a jiné nežádoucí znaky.

5. Žalobkyně dále poukázala na to, že podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o jeden rok, pokud v posledních dvanácti měsících před uplynutím dosavadní lhůty došlo k oznámení výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, ovšem pouze za podmínky, že tato výzva vedla k doměření daně. Upozornila na to, že žalovaný sice dne 21. 11. 2016 vydal dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, nicméně žalobkyně jej napadla odvoláním, o kterém dosud nebylo rozhodnuto, tudíž dodatečný platební výměr nenabyl právní moci a výzva k podání dodatečného daňového přiznání zatím nevedla k doměření daně. Podle žalobkyně tak žalovaný zjišťoval údaje na jejím bankovním účtu za rok 2012 nezákonně, neboť ani ke dni podání žaloby není jisté, zda v době vydání výzvy ze dne 27. 4. 2016 nedošlo k prekluzi práva stanovit daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal svůj dosavadní postup a konstatoval, že žalobkyní namítané skutečnosti již byly prověřovány ze strany žalovaného na základě stížnosti žalobkyně na postup žalovaného ze dne 3. 2. 2017 a rovněž ze strany Odvolacího finančního ředitelství na základě žádosti žalobkyně ze dne 30. 3. 2017 o přešetření způsobu vyřízení stížnosti, a to v obou případech se závěrem o nedůvodnosti podání žalobkyně. Žalovaný proto setrval na svém stanovisku obsaženém ve zmíněných písemnostech a dodal, že k porušení zákona žalobkyní tvrzeným způsobem ani k zásahu do jejích ústavně zaručených práv nedošlo a výzva k poskytnutí informací podle § 57 daňového řádu není nezákonná. Žalovaný uzavřel, že námitky žalobkyně nemají oporu v zákoně, v judikatuře ani ve zjištěném skutkovém a právním stavu.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
8. Nejprve se soud zaměřil na otázku včasnosti podané žaloby. V této souvislosti považuje soud za nezbytné připomenout, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[s]tížnost ani žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 daňového řádu není jiným právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., který je nutno před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správce daně vyčerpat. Případné podání takové stížnosti nemá vliv na běh subjektivní lhůty pro podání žaloby“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, publ. pod č. 3686 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dále uvedl, že „... vyslovil závazný právní názor, který je v rozporu s předcházející judikaturou ... Judikatorní odklon je faktorem nevyhnutelně spojeným s rozhodovací činností soudů. Jakkoliv na straně jedné je určité nežádoucí, aby k němu docházelo příliš často, představuje na straně druhé nezbytný dynamický Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prvek ve vývoji judikatury. Pokud dojde v důsledku sjednocovací činnosti rozšířeného senátu k judikatornímu odklonu, nelze nově přijatý názor zásadně aplikovat zpětně, pokud by v důsledku této změny účastníci řízení, resp. soukromé subjekty, jednající v důvěře ve stávající judikaturu, ztratili přístup k soudu ...“ Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, jež byla citovaným rozsudkem překonána, platilo, že prostředkem ochrany, jehož vyčerpáním je podmíněna přípustnost zásahové žaloby, je nejen stížnost podle § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu, ale i žádost o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti podle odstavce 6 téhož ustanovení, resp. že zásahovou žalobu je možno věcně projednat až po bezvýsledném vyčerpání žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 261 odst. 6 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Aps 4/2013-25, publ. pod č. 2956/2014 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). V projednávané věci žalobkyně před podáním žaloby vyčerpala prostředky ochrany zmíněné v naposledy citovaném rozsudku a žalobu podala do dvou měsíců od doručení vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 6. 2017, č. j. 26410/17/5100-41451-711055, o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, a proto je třeba tuto žalobu považovat za včasnou.

9. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 57 odst. 3 daňového řádu ve znění účinném do 4. 6. 2018 platilo, že „[b]anky, včetně zahraničních bank, spořitelní a úvěrní družstva a platební instituce (dále jen „poskytovatel platebních služeb“) jsou povinny na vyžádání správce daně poskytnout čísla účtů, údaje o jejich majitelích, stavech peněžních prostředků na účtech a o jejich pohybu a údaje o úvěrech, vkladech a depozitech.“
12. Citované ustanovení představuje prolomení bankovního tajemství předpokládané v § 38 odst. 3 písm. c) zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, podle kterého zprávu o záležitostech týkajících se klienta, které jsou předmětem bankovního tajemství, podá banka bez jeho souhlasu, jestliže o to písemně požádá správce daně za podmínek podle daňového řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016-35, dostupném na www.nssoud.cz, poukázal na to, že výčet informací poskytovaných na vyžádání správce daně podle § 57 odst. 3 daňového řádu je třeba považovat za taxativní. Na poskytnutí jiných, v tomto ustanovení neuvedených informací, tedy správce daně nemá právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Zdejší soud se proto primárně zaměřil na otázku, zda žalovaný požadoval údaje vyjmenované v citovaném ustanovení, či nikoli. V žalobkyní napadené výzvě ze dne 27. 4. 2016, č. j. 1231612/16/2501-60561-50529, žalovaný požadoval od Československé obchodní banky, a. s., poskytnutí jednak čísel účtů, jednak údajů o majiteli účtu č. „X“, jednak údaje o stavech těchto účtů a jejich pohybech a jednak údaje o úvěrech, vkladech a depozitech, to vše ve vztahu k osobě žalobkyně. Takto vymezený rozsah požadovaných informací podle názoru soudu přesně odpovídá znění citovaného ustanovení. Tímto se právě projednávaná věc odlišuje od případu řešeného Nejvyšším správním soudem ve zmíněném rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016-35, kde správce daně požadoval údaje o osobách s dispozičními právy k účtu, které v taxativním výčtu údajů podle předmětného ustanovení uvedeny nebyly.
14. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že podle § 58 odst. 1 daňového řádu platí, že „[o]rgány veřejné moci a osoby uvedené v § 57 jsou povinny poskytnout bezúplatně na vyžádání správce daně stanovené údaje, a to v rozsahu nezbytném pro správu daní.“ Správce daně tedy může požadovat jen omezený rozsah údajů, přičemž limitem je to, zda jsou nezbytné pro správu daní, či nikoli. V tomto kontextu soud podotýká, že pro správu daní jsou nezbytné takové údaje, které umožní potvrdit, či vyvrátit tvrzení daňového subjektu, a které tak mohou mít vliv na správné zjištění a stanovení daně.
15. V projednávané věci předcházely napadené výzvě ze dne 27. 4. 2016 tři výzvy k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 7. 3. 2016, a to samostatně za zdaňovací období roku 2012, roku 2013 a roku 2014. V těchto výzvách ze dne 7. 3. 2016, adresovaných žalobkyni, žalovaný konstatoval, že žalobkyně uplatnila nezdanitelnou část základu daně – odečet úroků z úvěru v plné výši, ačkoli úvěr použila jak na financování bytových potřeb, tak pro účely pronájmu, přičemž je možno uplatnit odečet úroků pouze ve výši odpovídající bytové potřebě. Žalovaný upozornil na to, že žalobkyně bydlí na adrese, kde současně sídlí Severočeská investorská společnost s. r. o. a podnikající fyzické osoby J. a H. K. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v daňových přiznáních deklarovala i příjmy z pronájmu podle § 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), měl žalovaný za to, že šlo o příjmy z pronájmu nebytových prostor zmíněné společnosti a podnikajícím fyzickým osobám, přičemž podle § 15 odst. 3 téhož zákona lze odečet úroků v případě, že je bytová potřeba nebo její část používána k podnikatelské nebo jiné samostatné výdělečné činnosti, uplatnit pouze v poměrné výši.
16. Z uvedeného je podle názoru soudu zřejmé, že žalovaný prověřoval správnost výše daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2012 až 2014, přičemž se zaměřoval na nezdanitelnou část základu daně – odečet úroků z úvěru na financování bytových potřeb, a to v kontextu možné kolize bytových potřeb žalobkyně a pronájmu. K tomu žalovaný logicky potřeboval zjistit, jaké měla žalobkyně bankovní účty a zda na některý z nich nepřicházely platby nájemného od Severočeské investorské společnosti s. r. o. nebo od J. či H. K. Za dané procesní situace má soud za to, že žalovaný byl oprávněn od Československé obchodní banky, a. s., vyžadovat údaje obsažené ve výzvě ze dne 27. 4. 2016, neboť tyto údaje byly nezbytné pro správu daní. Příjmy z pronájmu totiž mohly žalobkyni plynout na účet č. „X“, který žalovaný zjistil z nájemních smluv, jež mu žalobkyně předložila dne 19. 4. 2016, nebo na jakýkoli její jiný účet, a to i formou splácení úvěrů, které byly žalobkyni poskytnuty, nebo s využitím jiných bankovních produktů. Samotné příjmy z pronájmu by se pak odrazily v zůstatcích těchto účtů, resp. v pohybech na účtech, které žalovaný rovněž požadoval. Informace o úvěrech poskytnutých žalobkyni Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zároveň mohly sloužit k ověření konkrétních účelů (bytových potřeb včetně adres příslušných nemovitostí, na které byly úvěry poskytnuty).

17. Nezákonnost postupu žalovaného (resp. nezákonnost předmětné výzvy ze dne 27. 4. 2016) nemůže podle názoru soudu způsobit fakt, že žádná z předložených nájemních smluv nebyla uzavřena se společností Severočeská investorská společnost s. r. o., ani s J. nebo H. K., neboť právě tuto skutečnost žalovaný prostřednictvím předmětné výzvy prověřoval. Žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že žalovaný ke dni vydání výzvy nevěděl, na jaký účet poukazují žalobkyni její nájemci nájemné, neboť číslo tohoto účtu žalovaný zjistil z nájemních smluv předložených dne 19. 4. 2016, tj. osm dnů před vydáním výzvy.
18. S ohledem na uvedené skutečnosti soud nesdílí přesvědčení žalobkyně, že žalovaný bezdůvodně zjišťoval její majetkové poměry. Postupem žalovaného nedošlo k porušení žalobkyní uváděných základních zásad správy daní, ani zásady dobré správy jako takové, neboť jednání žalovaného nevykazuje znaky svévole, účelovosti, zneužití pravomoci či správního uvážení, ani jiné nežádoucí znaky a plně odpovídá příslušným ustanovením daňového řádu, aniž by zasáhlo do ústavně chráněných práv žalobkyně.
19. K argumentaci žalobkyně, že není jisté, zda v době vydání výzvy ze dne 27. 4. 2016 nedošlo k prekluzi práva stanovit daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, soud předně uvádí, že žalovaný prostřednictvím předmětné výzvy neověřoval toliko skutečnosti vztahující se k roku 2012, nýbrž také ve vztahu k rokům 2013 a 2014. Žalobkyně má pravdu v tom, že podmínkou k tomu, aby se lhůta pro stanovení daně prodloužila podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu v důsledku oznámení výzvy k podání daňového přiznání, je skutečnost, že tato výzva vedla k doměření daně. Soud ovšem nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že nejistota ohledně toho, zda dotčená daň bude nakonec doměřena pravomocně, může způsobit nezákonnost výzvy vydané podle § 57 odst. 3 daňového řádu. Tento výklad by totiž daňovým orgánům bránil činit úkony směřující ke stanovení daně a úplně by popřel smysl daňového řízení.
20. Soud považuje za podstatné, že žalovaný vydal dne 7. 3. 2016 výzvu k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2012, a učinil tak v posledních dvanácti měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně. Tím splnil podmínky § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu s výjimkou té, že dotčená výzva ze dne 7. 3. 2016 vedla k doměření daně, neboť to v daném okamžiku ještě nemohl vědět. Došlo tedy k podmíněnému prodloužení lhůty pro stanovení daně, přičemž dne 27. 4. 2016, kdy žalovaný vydal výzvu podle § 57 odst. 3 daňového řádu, nic nenasvědčovalo tomu, že by na základě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání nemohla být daň z příjmů fyzických osob za rok 2012 stanovena. Ostatně i sama žalobkyně v žalobě připustila, že ke stanovení této daně – byť ke dni podání žaloby nikoli pravomocně – následně dne 21. 11. 2016 došlo. Podle názoru soudu je proto třeba vycházet z toho, že ke dni vydání napadené výzvy prekluze daně z příjmů žalobkyně za zdaňovací období roku 2012 nenastala.
21. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že se žalovaný vydáním výzvy ze dne 27. 4. 2016, č. j. 1231612/16/2501-60561-505629, nedopustil nezákonného zásahu. Soud tedy vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
22. Žalobkyní navržené dokazování soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost, neboť se jednalo o listiny, které tvoří součást spisové dokumentace předložené žalovaným, a provedení těchto důkazů by na výše uvedených závěrech soudu nemohlo nic změnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. prosince 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.